

1

เจ้าหญิงแสนชน

ท่ามกลางค่ำคืนมืดมิดไร้แสงจันทร์ มีเพียงแสงจากดวงดาวและหลอดไฟนีออนบนโลกมนุษย์ที่ส่องให้ฉันมองเห็นทาง ฉันกำลังวิ่งไปข้างหน้าอย่างไม่คิดชีวิต ขาสองข้างเกือบพันกันเป็นเกลียวอยู่แล้วขณะที่เริ่มหายใจไม่ออก อากาศบนโลกมนุษย์นี่มันช่างแยจนน่าหงุดหงิด! =()=^^ ทางข้างหน้าก็เริ่มมืดและดูจะยืดยาวไปไม่มีที่สิ้นสุด นี่ฉันกำลังทำอะไรเนี่ยยย Y()Y แค้ก้าวแรกที่พ้นจากประตูปีศาจมาถึงโลกมนุษย์ฉันก็ดันถูกเหล่าปีศาจบริวารของเจ้าชายเดเรียมไล่ตามจับเสียนี่ ย้ากกก TOT!!!

อุตสาห์นี่จากตาดับประรดของท่านพ่อท่านแม่และท่านพี่มาจนถึงโลกมนุษย์ได้แล้วแท้ๆ ฉันไม่มีทางยอมแพ้ไอ้พวกนี้แล้วกลับไปหรอก!~ เซอะ --++ ไอ้เรื่องคลุมถุงชนมันเอาไว้สำหรับโบราณชน ไม่ใช่ปีศาจสาวหัวสมัยใหม่อย่างฉัน!

ยิ่งอีกฝ่ายเป็นเจ้าชายแห่งแดนโลกจันทร์ ลูกชายของท่านชาตานอย่างเจ้าชายเดเรียมที่เป็นเพื่อนเล่นตั้งแต่สมัยเด็กของฉันแล้วด้วยนะ

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

=_=^ ยิ่งเลวร้ายคุณสองยกกำลังแปดเลย!

พลั๊กกก!!!~

เข่าว่ากันว่าในเวลาที่เราคร่ำครวญที่สุดมักจะมีโชคดียิ่งกว่ามาเยือนเสมอ TOT ฉันทะตุตอากาศล้มละลายปิลิวโกลไธเถือกไปกับพื้นจนสี่ข้างเหวอะ TTOTT!!! ปีศาจบริวารเบรกเคียดตันทีก่อนจะเอื้อมมือมาคว้าตัวฉันหมับ ม่ายยยยย!!! หนูไม่กลับ!!! ไม่กลับ!!! งอแงๆๆ

"กลับไปกับพวกข้าเถอะขอรับ ก่อนที่พวกมือปราบปีศาจจะมา TOT"

"ไม่กลับเพี้ยยย! =()=^^ ถ้าฉันคิดจะกลับก็กลับไปนานแล้ว จะวิ่งทำไมให้เหนื่อยละ"

"พวกข้าก็นึกว่าเจ้าหญิงชอบออกกำลังกาย..."

"ไอ้ปีศาจนรก --^ ปีศาจปัญญาเน่! ไสหัวไปซะ!!! กลับไปบอกเจ้าชายของพวกเขาว่า...กรีดดดดด!!!" ฉันทแหกปากร้องอีกครั้งเมื่อหนึ่งในปีศาจบริวารตั้งร่างฉันไปแล้วพยายามจะสร้างประตูปีศาจเพื่อเชื่อมต่อโลกมนุษย์กับโลกปีศาจ O_O!!!

"ช่วยด้วยยยยย TTOTT ช่วยด้วยค่าา~~!!!"

ฉันทกรีดร้องอย่างไรประโยชน์ขณะที่กำลังถูกพวกมันลากไปอย่างไม่ปราณีปราศรัย โอ๊ย! ไอ้บ้า TOT! ฉันททั้งคืน ทูบ เตะ ต่อย ชวน ถีบ ฯลฯ สารพัดจะทำได้ แต่ไอ้ปีศาจโคธิกนี่ก็ไม่สะเทือนเลยแม้แต่น้อย แง้! ฉันทไม่อยากเป็นเมื่อยมทูตไวยยย TOT ไอ้สัญญามิตรภาพระหว่างโลกปีศาจและแดนโลกกันตรัมมันไร้สาระเกินไปแล้ววว!!! ไร้สาระตรงที่ฉันทกลายเป็นเหยื่อเชื่อมสัมพันธ์แล้วก็ต้องแต่งงานกับเจ้าชายเดเรียสนั้นยังงัยละ!

"ต้องการความช่วยเหลือมั๊ยครับ"

ทันใดนั้นเอง...เสียงทุ้มนุ่มลึกที่เจือแว่วหวัระระน้อยๆ ก็ทำให้ฉันทและปีศาจบริวารของเจ้าชายเดเรียสต้องชะงักงันไปทันทีทันใด ใครคนหนึ่งยืนอยู่บนต้นไม้สูงเหนือหัวฉันท ร่างสูงๆ ในชุดทักซิโดสีขาวบริสุทธิ์ นั้นกำลังส่งยิ้มทะเล้นให้ฉันทพร้อมกับขยิบตา...ใบหน้าหล่อเหลาเป็น

ประกายระยิบระยับดุจแสงจากดวงดาว...

หากใครอีกคนหนึ่งกลับเป็นอะไรที่อยากจะละลายตามากกว่า...

ใบหน้านิ่งเฉยราบเรียบไร้อารมณ์คล้ายกำลังเบือนหน้าและไม่สนใจสิ่งใด เขาเพียงเหลือบมองฉันซึ่งกำลังกรี๊ดร้องและดิ้นรนอย่างกับหมาบ้าแถมมีปีศาจที่มีรายล้อมอย่างเงียบงัน นัยน์ตาสีเทาอมฟ้าของเขาทอประกายสวยงามยิ่งกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า เส้นผมสีแดงสดตัดกับใบหน้าขาวเนียนใสและหล่อเหลายิ่งทำให้ดูโดดเด่นไร้ที่ติจนคล้ายกับภาพวาดอันวิจิตร...

เขานิ่งทำค้างอยู่บนต้นไม้พลางถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

นะ...นั่นมัน...มนุษย์ O_O!!! มนุษย์แน่ๆ!!! แล้วทำไม...เจ้ามนุษย์พวกนี้ถึงมองเห็นปีศาจได้ล่ะ สมองฉันวิ่งปรี๊ดทันทีเพื่อหาคำตอบ แต่คำตอบนั้นกลับน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าการแต่งงานกับเจ้าชายเดี๋ยวนั้น...

"ไอ้เทมปี...ไหนว่าจะมาปราบปีศาจ"

"ก็มาปราบปีศาจไง ดูนั่น ปีศาจเต็มเลย ๗๐๗ แถมปีศาจกำลังรังแกสาวน้อยโลลิต้าผู้น่ารักอยู่ด้วยนะ >O<"

"นั่นก็ปีศาจ..."

"แต่ก็เป็นปีศาจสาวน้อยน่ารักในชุดโลลิต้า~" บุรุษชุดขาวพูดด้วยท่าทางลึกลับ ก่อนที่นัยน์ตาสีเทาอมฟ้าที่ดูไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่จะลากกลับไปสบตาสีดำสนิทของผู้พูดแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

"แกลั่นคิดถึงขนาดจะเอาปีศาจมาทำเมียเหอะ"

"ไอ้บ้า =_=^^^ ไม่ใช่โว้ย แค่มีน้ำใจตามประสาสุขภาพบุรุษผิวดำตรงไหนวะ" นายชุดขาวเถียงกลับหน้าตายก่อนจะหันมายิ้มให้ฉันที่ช็อกตาตั้งเตไปแล้ว ก็เพราะ...ก็เพราะว่า...

"เฮ้ย! เลิกเถียงกันเหอะ -_-^ ดูเหมือนสาวน้อยโลลิต้าคนสวยจะแย่แล้ว"

"=_=;;; ยัยนั่นเป็นปีศาจ..."

"รู้แล้วโว้ยยย~ แต่ยังไงก็ต้องช่วย ๗๐๗ แยกไปช่วยเขาหน่อยสิ"

"ทำไมต้องช่วย" นายหัวแดงนิ้วหน้าพลางขยับตัวอย่างเกียจคร้าน

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ชุดทักษิโศคีดำที่เขาใส่ยิ่งทำให้ดูเหมือนเทวดากับซาตานมากขึ้นเมื่ออยู่
คู่กับหนุ่มชุดขาว มือหนึ่งยกเสยผมสีแดงที่ลงมาปรกหน้าเล็กน้อยขึ้น
มือข้างนั้นสวมถุงมือสีดำซึ่งคล้ายกับถูกเกี่ยวพันรัดไว้ด้วยโซ่สีดำแดง
แปลกตา ตรงกลางถุงมือปรากฏตราสัญลักษณ์ที่ฉันรู้จักดี...คือขนพอง
สยองเกล้าสยิวก็วไปทั้งตัวเลยที่เดียวเชียว...เพราะถึงแม้ว่านั่นจะทำให้
เข้าใจได้ทันทีว่าทำไมเขาถึงเห็นฉันที่เป็นปีศาจ หน้าซำยังมองเห็นเหล่า
ปีศาจบริวารนี้ได้อีก...

แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็ทำให้ฉันรู้สึกเสียววาบๆ วาบหวิวหวนไหว
ใจลั่นระริกจนไม่รู้ว่าจะดีใจ เสียใจ หรือเสียวชานกันแน่ TTOTT ว่า
ระหว่างถูกจับคลุมถุงชนกับเจ้าชายแห่งแดนโลกนตร์...กับเผชิญหน้า
เหล่ามือปราบปีศาจจากตระกูลที่แสนเก่งกาจ...

อย่างไรจะเลวร้ายกว่ากัน TTOTT!!!

"ก็เพราะว่า...แก่เก่งกาจที่สุดในหมู่พวกเราเมื่อปราบปีศาจไล่ละคริล
^O^"

"ไม่ใช่ธุระเลย -*-"

"โซ่สิ! ธุระของเราก็คือมาปราบปีศาจที่ทำผิดกฎไง >O< แล้ว
ผลพลอยได้ก็คือได้ช่วยสาวน้อยโลลิต้าแสนสวยคนนั้น~"

"แล้วแกจะให้ฉันปราบปีศาจ...เพื่อช่วยปีศาจหรือ -_-;;;:" เขา
ขมวดคิ้วพ่นกันยุ่งบงบอกชัดถึงความรำคาญใจ เรียกเสียงหัวเราะจาก
คนถูกถามได้เป็นอย่างดี

"ฮ่าๆๆ แต่อย่างที่บอก...นั่นเป็นปีศาจสาวน้อยน่ารัก หาไม่ได้อีกแล้ว
นะไว้ย~ เป็นสุภาพบุรุษหน้อยไ้อคริล วะสะฮ่าๆๆ" เสียงหัวเราะเสียด
แทงหัวใจดังกึกก้องท่ามกลางความมืด มือที่สวมถุงมือสีขาวผลักร่าง
ในชุดดำอย่างแรงจนร่วงลงจากต้นไม้ หากก่อนที่ร่างเขาจะกระทบพื้น
จนล่องลับดับอนาคต เขาก็พลิกตัวเพียงนิดเดียวก่อนใช้ปลายเท้าสัมผัสพื้น
อย่างนุ่มนวล =O=

พระเจ้าช่วย พลิกตัวกลางอากาศ OoO!!!

"ไ้อเวรเทมโป -_-^^ อย่าให้ฉันต้องฆ่าแกนะ"

"ฮ่าๆๆ เคาเลยเพื่อน! โชว์ฝีมือหน่อย" ชายชุดขาวนั่งลงบนต้นไม้สูงแล้วใช้มันเป็นที่นั่งชั้นบนอกซ์แถวหน้าสุดคอยชมการแสดงอย่างใจจดใจจ่อ

เจ้าของนัยน์ตาสีเทาอมฟ้าสวยระบายนามหายใจยาวแล้วค่อยๆ ก้าวเข้ามาทางฉันกับเหล่าปีศาจบริวารทั้งๆ ที่ยังซุกมือไว้ในกระเป๋าทางเกงทั้งสองข้าง ใบหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ทำให้ดูเหมือนเขาไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

ฉันมัวแต่ตะลึงในความหล่อแทบลืมหายใจของนายนี้จนกระทั่งลืมไปแล้วว่า...ความเป็นศัตรูโดยสายเลือดตั้งแต่ชาติปางก่อนมันทำให้เขาสามารถทำให้ฉันตายไปซะตอนนี้เลยก็ว่าได้ TOTT อ้ากกก!!!

"อย่าเข้ามายุ่งนะไอ้มนุษย์!!!" ปีศาจตนที่หนึ่งตะคอกใส่เขา

"ใครอยากยุ่งกัน --^" คนถูกตะคอกถามกลับอย่างแข็งๆ "ก็แค่ปีศาจชั้นต่ำกระจอกๆ ไม่มีตัวตน"

"ถอยไป!!!~ ถ้าไม่อยากรู้ตาย =()=^^" ปีศาจบริวารที่กำลังทำพิธีเปิดประตูปีศาจหันไปตวาดใส่เขา แต่ทันใดนั้นเอง...ร่างของมันก็หายวับไปจากสายตาของฉัน!!

ชั่วพริบตาเดียวที่เขาดึงมือออกจากกระเป๋าทางเกงแล้วคว้าหมับเข้าที่หัวใจของมัน O_O!!!

"พูดมาก...เสียงดัง...หนวกหู..." ริมฝีปากเรียวยาวสวยพึมพำอย่างเหนียวหนำๆก่อนจะหาวหวอด OoO! แล้วร่างของปีศาจบริวารผู้เคราะห์ร้ายตนนั้นก็กลับมาอยู่ในสายตาฉันในสภาพที่ล้มลงไปกับกองกับพื้นอย่างน่าอนาถและไร้ซึ่งชีวิต ก่อนจะค่อยๆ สลายกลายเป็นผุยผง O_O!!!

เพียงแค่พริบตาเดียว...เขาก็จัดการกับปีศาจระดับ SSS ที่เป็นถึงทาสบริวารของเจ้าชายปีศาจแห่งแดนโลกันตร์อย่างเดเรียด ไฮเมอร์ได้แล้ว อ้ากกก TOT หมอนี่เป็นใครกันแน่

"นะ...หน้อยแน่!!! บังอาจนักไอ้มนุษย์!!! =()=^^" แผลงเม้าตั่วที่สองกระโจนเข้าหากองไฟอย่างไม่คิดชีวิต...กองไฟที่สงบนิ่งแต่ร้อนแรง! ฝู่ะ!!!

ทันทีที่ปีศาจที่ยืดร่างฉันไว้ปล่อยตัวฉันแล้วเปลี่ยนเป้าหมายไปหา

นายคนประหลาดนั้นแทน มันก็ถูกชกจนกระเด็น ที่หัวใจปรากฏสัญลักษณ์แบบเดียวกับบนถุงมือสีดำนั้น...

สัญลักษณ์ของตระกูลเอนเดรต ตระกูลมือปราบปีศาจชั้นสูง!!!

นายนต์าสีเทาอมฟ้าของบุรุษลึกลับผู้ที่เพิ่งจะปลิดชีวิตปีศาจระดับ SSS ซึ่งเป็นปีศาจชั้นสูงมากด้วยฝีมือและพลังชีวิตไปเป็นคนที่สองอย่างง่ายดายราวกับแค่เพียงดีดนิ้วเหลือบมองฉันแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปกระชากหัวใจของปีศาจอีกคนที่พุ่งเข้าโจมตีจากทางด้านหลังโดยไม่แม้แต่จะมองสักนิด และเพียงแค่ว่าพริบตาเดียว...ปีศาจทั้งห้าตนก็กลายเป็นเพียงเศษซาก...อดีตปีศาจร้ายทั้งห้าเท่านั้น =()=!!!

แปะๆ

เสียงปรบมือดังขึ้นจากบนต้นไม้ บุรุษชุดขาวที่ยังอยู่บนต้นไม้หัวเราะชอบใจพร้อมทั้งปรบมืออย่างสนุกสนาน ก่อนกระโดดพรวดเดียวลงมายืนบนพื้นอย่างสวยงามเคียงข้างชายชุดดำที่กำลังปิดมือเบาๆ เหมือนปิดฝุ่นแล้วชุกมือกลับเข้าไปในกระเป๋ากางเกงตามเดิม

"เมื่อยมือชิบ"

"ก็แล้วทำไมไม่เอาปืนสอยเลยละ --^ จังเอ๊ย"

"พวกกระจอกพรรคนั้นไม่เห็นต้องเปลืองกระสุน" มือปราบปีศาจหัวแดงพูดด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ก่อนจะลากสายตากลับมามองฉันด้วยแววตาโหดโหดเถื่อน Y(Y) ไม่นะ ฉันก็สู้คนนะ เซอะ!

"ทีนี้ก็เหลือแต่ัยปีศาจหัวชมพูนี้แล้ว..." เขาพูดพร้อมกับขยับเข้ามาใกล้ กรีดตด! ฉันคิดไม่ผิดจริงๆ ด้วย TOT หมอนี่จะฆ่าฉันนงไม่อ้าวว~ TTOTT

"อย่าเข้ามานะ!!!"

"นั่น! ซ่าส์ชะด้วยนะ ฮ่าๆๆ" นายชุดขาวผมก็ขาวยักคิ้วหัวตา ก่อนจะหัวเราะก๊ากๆ มีอะไรน่าขำตรงไหนกัน ประเดี๋ยวมแม่เจ็อนชะเลย =()=^^

"ปีศาจชนๆ ก็ต้องเจอดีกันหน่อยละ~ ไซม์ย์คริล ^^"

"ถ้าก้าวเข้ามาอีกแม้แต่ก้าวเดียว พวกนายตาย!"

นายหัวแดงไม่พูดอะไรสักคำ แต่ก็ยังคงก้าวตรงมาหาฉันโดยไม่หยุดสักก้าว ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปสงสัยฉันตายหยังเหี้ยมแน่ๆ TOT โชคยังดีที่ดูจากผีไม้ลายมือเมื่อกี้แล้วฉันคงตายไม่ทรมาณ...

ไม่เอาสิ!!!~ ฉันเป็นถึงเจ้าหญิงรัชทายาทแห่งโลกปีศาจเขี้ยวนะ!
แค้นมนุษย์สองคน ฉันฆ่าได้สบายอยู่แล้ว ชิ!

ว่าแล้วฉันก็หยิบตุ๊กตาสาวน้อยที่มีรูปลักษณะเหมือนฉันไม่มีผิดเพี้ยน แต่ตัวเล็กกว่าฉันสิบเท่าออกมา ก่อนจะร้ายมนตร์ปีศาจขยายร่างตุ๊กตาจนใหญ่โตมโหฬาร วะสะซ่าๆ >O<! เวทมนตร์ของฉันยิ่งใหญ่ไม่มีใครเทียม แต่ปล่อยให้ตุ๊กตาสังหารตัวนี้ฆ่าพวกมันทั้งสอง...

จ๊ะวะ!!!

OoO!!! ภาพตรงหน้าทำเอาฉันแทบเป็นลมสิ้นลมประดี TTOTT เมื่อตุ๊กตาของฉันถูกฟันที่เดียวขาดสองท่อนพร้อมๆ กับที่ร่างของนายหัวแดงจ่อมโหดก้าววบเดียวมาหยุดยืนตรงหน้าฉัน มือหนึ่งของเขาคำว่าคอเสื้อฉันยกลอยขึ้นจากพื้นอย่างง่ายตาย =O=! กรีดดด!

"กระจอกสิ้นดี..."

"นะ...หน้อยยย!!! บังอาจทำร้ายมารีเอลน้อยของฉันเรอะ =O=! ตายซะเถอะเจ้ามนุษย์ไอหัง!" ฉันหยิบผงสังหารออกมาจากกระเป๋าแล้วเตรียมจะให้ชมนายกวนประสาทนี้ แต่แล้วมือฉันกลับถูกยึดไว้แน่นด้วยมือใหญ่ของเขาเพียงข้างเดียว! O~O~ ฮึยยยย~~~ นี่มันมนุษย์หรือกระตุ้แปลงกายกันแน่! แรงถึกมหาศาลบานบุรีขนาดนั้นไม่ใช่คนแล้ว TTOTT

ฉันเล่นบิดจ้ำบิดจ้ำจิ้มะเขือเปาะแปะอาแป๊ะแคะจุมุกอยู่เป็นนานสองนาน จนกระทั่งเขาหมดความอดทนแล้วทิ้งร่างฉันร่วงลงพื้นดังโครม!!!

"โอ๊ย! เจ็บนะไอบ้า! =O=^^"

"ัยัยปีศาจเง่า! จะช่วยไว้ทำไม -*~ ฆ่าๆๆ ซะให้หมดก็สิ้นเรื่อง"
ไอ้หัวแดงจ่อมโหดสารเลวหันไปปรึกษาชายชุดขาวซึ่งยืนกลั่นหัวเราะตัวสั้นตึกๆ ตั้งแต่เมื่อกี้ หมอนั่นหันมาขำก้ำกือกรอบก่อนจะยื่นหน้าเข้ามายิ้มกรุ้มกริมให้ฉัน

"น่ารักขนาดนี้จะฆ่าจะแกงจะทอดจะอะไรก็น่าเสียดายนีหว่า"

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"ให้มีเมียเป็นปีศาจ ฉันยอมบวชวะ"

"หน้อยยยยย!!! ถ้าจะต้องมีสามีเป็นมนุษย์ ฉันก็ขอตายเหมือนกัน
แหละน่า =()=^^" พอเหล่าหญิงสาวชาวปีศาจถูกดูถูกขนาดนี้ มีหรือ
เจ้าหญิงรัชทายาทอย่างฉันจะยอมทน =O=^^ เซอะ!

"อ้าว ไม่เคยลองแล้วรู้ได้ไงว่ามนุษย์ดีต่อกว่าปีศาจตรงไหน ^^"
นายหัวชาวถ้ามีย้มๆ พลางยื่นมือมาลูบผมฉันเบาๆ ก่อนจะรีบชักมือกลับ
เมื่อเห็นฉันเริ่มมองตาขวาง

"หน้าตาที่ขี้บ่ออย่างพวกนาย ไม่ต้องลองก็รู้ว่าห่วยแตกขนาดไหน!~"

"ปากดีนั้นกะยัยปีศาจ --++"

"ปากดีแล้วนายจะทำไม!!!"

"ก็ทำแบบนี้ไง..."

"อะไรของพวกนา...อุ๊บบ!!!" ฉันสะดุ้งสุดตัวเมื่ออยู่ดีๆ ทั้งร่างก็กระตุก
วูบเพราะถูกกระชากด้วยมือที่สวมถุงมือสีดำ ก่อนที่ริมฝีปากสีแดงเรื่อ
อ่อนนุ่มจะบดขยี้ริมฝีปากฉันจนแทบหลอมละลายไปกับความร้อนจากร
รสสัมผัสแปลกใหม่ที่ไม่เคยได้รับมาก่อน จู๋ๆ หัวใจก็คล้ายถูกบีบแน่นและ
เต้นแรงขึ้นๆ รวากับรวิวกลอง มือที่ยกขึ้นเตรียมจะผลักเขาออกห่างจาก
ตัวก็ไร้เรี่ยวแรงขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย กลิ่นหอมอ่อนจางของดอกไม้แด็ก
เข้ามารบกวนดมของฉันจนชาวโพลนคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่ง...

นี่มันอะไรกัน...ทำไม...ทำไมฉันถึงสูญเสียการควบคุมไปเพราะ
หอมนี้!!!

ตุ๊บบ!

กว่าจะรู้สึกตัวอีกครั้งก็เมื่อร่างฉันร่วงลงกระแทกกับพื้นดังตุ๊บบ
อีกรอบ แอ็ก TOTT เจ็บไวยยย!!! ใบบ้านี่ทำอะไรของเขา! ฉันทยกมือขึ้น
เตรียมจะใช้ไธปีศาจสลายวิญญาณเขาซะเลย เล่นเบาๆ ไม่ชอบ
ชอบให้รุนแรงก็ต้องเจอแบบนี้!!!

แบบนี้!!!

และแบบนี้!!!

แง้!!! ไม่มี!!! พลังปีศาจของฉันหายปายหนายยยยย~ TOTT!!!

"นะ...นาย!~ เมื่อกี้นายทำอะไร!!!"

"โง่งชะมัด แค่นี้ยังไม่รู้ชื่อหรือไง =_" เขาพูดเสียงเรียบด้วยใบหน้าไร้อารมณ์เช่นเคยระหว่างที่ฉันพยายามดึงพลังปีศาจออกมา แต่ที่มีก็แค่อากาศธาตุ TOT อ้ากกกกก นายทำอะไรฉัน! ะ...หรือว่า... O_O~ เมื่อกี้ที่ใจฉันไหว ใบหน้าร้อนผ่าว...เป็นเพราะหมอนั่นกินพลังปีศาจของฉันผ่านทางปาก!!! กรี๊ดดดดด!!! มันจะต้องเป็นเวทพันธนาการวิญญาณที่ฉันเคยอ่านในตำราเวทมนตร์ของท่านปราชญ์แน่ๆ TOT!!! ไม่น่า~

"ไอ้คิริล เอนเดรส -_-+++ ที่แก้คำฉันเพราะแกลจะเก็บไว้รับประทานเองงั้นแหละ"

"-_-^"

"ทำเจียบ แทงใจดำอะเตะ ฮ่าๆๆ แวก! O_O!!!" นายซูดขาวร้องลั่นเมื่อปลายกริชสีด้ามะเมื่อมคมปลาบจ่อเข้าที่คอหอย OoO หลังจากนั้นหมอนั่นก็เจียบปากสนิทไปในบัดดล เอ็งก็...ก็แววตาเข้มๆ ดูๆ นั้นน่ากลัวนี่หว่า TOT

แต่ใครจะไปกล้ายอมรับว่ากลัวเล่า! เสียศักดิ์ศรีเจ้าหญิงรัชทายาทแห่งโลกปีศาจหมด!

แต่เพราะพลังปีศาจถูกพันธนาการไว้ด้วยเวทพันธนาการวิญญาณ... ทำให้ทางรอดของฉันเหลือเยอะเหลือเกิน...

คำนวณบวกลบคูณหารแก้สมการเรียบร้อยแล้วก็ได้ศูนย์เปอร์เซ็นต์ไม่ขาดไม่เกิน TTOTT

"ก่อนอื่นยัยปีศาจนี่...ปล่อยให้สมาพันธ์ จัดการไปก็แล้วกัน -_-;;" "ไอ้หนุ่มจอมโหดตีหน้าเหน้อยหน้าย ขณะนี้นายซูดขาวรีบพยักหน้าสนับสนุนทันที เนื่องจากเกรงว่ากริชปลายแหลมนั้นจะเสียบทะลุคอหอยเป็นรู TOT

แล้วร่างฉันก็ถูกกระซกยกลอยขึ้นเหนือพื้นอีกครั้งอย่างไม่ทะนุถนอมเลยสักนิด!~ นี่เห็นฉันเป็นท่อนซุงหรือแท่งหินอะไรสักอย่างหรือไงเนี่ยย! อ้ากกก!

เขาจุดกระซกลากฉันถูถูๆไปตามพื้นหญ้าลงมาถึงพื้นถนน และ

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

หยุดลงที่ข้างวัตถุหน้าตาแปลกประหลาดมีสี่ขากลมๆ สีดำ อ้ากกก มันคืออะไร TOT ถึงจะสงสัยแต่ฉันก็ไม่มีโอกาสได้ถาม เพราะไอ้หัวแดงจอมโหดยกฉันลอยขึ้นจากพื้นก่อนจะโยนขึ้นไปบนไอ้วัตถุประหลาดนั้นอย่างแรงและไม่ปราณีสักนิด แง้! TOT ถึงจะเป็นปีศาจที่สวยที่สุดก็เจ็บเป็นนะไวยยย! TOT

"ปล่อยนะไอ้บ้า!!! ปล่อยเดี๋ยวนี้!!! กรีดดด!!!" ฉันร้องลั่นเมื่อเขายื่นมือมาปิดปากฉันพลางมองด้วยสายตาดูดันแสนอำมหิตยิ่งกว่าปีศาจ TOT นายนี้มันคนหรือมารร้ายกันแน่! น่ากลัวยิ่งกว่าเจ้าชายเดริยศ็อกแงๆๆ นี่ฉันหนีเสียมาจะเอากับจะเซ่หรือเปล่า TOT ไม่ได้การแล้วสถานการณ์เลวร้ายถึงขีดสุด...ฉันที่เป็นถึงเจ้าหญิงรัชทายาทมารีเอลเดอ เซเรียนา อคาริน ลูเธอร์...ลูกสาวคนเดียวของท่านมาเรียน เดอ เซเรียนา อคาริน ลูเธอร์ (ย้ากกก ใครตั้งชื่อตระกูลฉันให้ยาวยืดยาดนี้ TOT) กำลังถูกมนุษย์จับตัวเป็นเชลยอย่างน่าเวทนาเช่นนี้ล่ะเธอ แง้!!! TOT พ่อจ๋าแม่จ๋า ช่วยมารีเอลด้วยยย~ TOT

ฉันคิดผิดหรือเปล่าที่หนีการแต่งงานมา...แต่กลับต้องมาเจอกับบุรุษหัวแดงที่ทั้งลึกลับ หล่อเหลา เก่งกาจ กวนบาทา และโหดอำมหิตยิ่งกว่าปีศาจคนนี้...หน้าซ้ำพลังปีศาจยังถูกปิดผนึกอีก...

ไม่นะ ไม่... TOT มันไม่ปลอดภัย...หัวใจฉันมันไม่ปลอดภัยเลยสักนิดเดียว!!!

2

สมาพันธ์มือปราบปีศาจ

วัตถุประหลาดสีดำที่วิ่งได้จอดลงตรงหน้าบ้านหลังใหญ่ที่ดูคล้ายปราสาทราชวังมากกว่าจะเป็นแค่บ้านคนธรรมดา =( )= บ้านหลังนี้กินอาณาเขตกว้างขวางประหนึ่งดินแดนลับแล O_O ฉันมีเวลาชื่นชมและตื่นตะลึงเพียงแค่วันเดียวที่เพราะถูกไอ้โหดหัวแดงลงมาระชากข้อแขนฉันให้เดินตามเข้าไป รถสีขาวยังคันที่จอดอยู่เยื้องๆ กันคงจะเป็น